

Sygnatura akt II Ca 584/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Zgud
-----------------	-------------------

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2019r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa Gminy M. R. – Zarządu (...) w R.

przeciwko I. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego I. Z.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 16 października 2018 roku, sygnatura akt VI C 341/18/S

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddała;
2. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Zbigniew Zgud

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 kwietnia 2019 roku

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Ponieważ Sąd Okręgowy nie przeprowadził postępowania dowodowego, zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są co do zasady prawidłowe, a Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne. Prawidłowe są również rozważania prawne Sądu I instancji co do podstaw prawnych odpowiedzialności pasażera za przejazd bez ważnego biletu. Rzecz w tym, że analizując treść Uchwały LXI/1131/2013 Rady Miasta R. w sprawie sposobu ustalania opłaty dodatkowej ... Sąd Rejonowy pominął w swoich rozważaniach § 3 ust. 5 tej Uchwały. Tymczasem zgodnie z jej brzmieniem, w wyjątkowych wypadkach losowych bądź trudnej sytuacji materialnej organizator lub przewoźnik może obniżyć opłatę dodatkową do wysokości 50 % po przedłożeniu wskazanych tam

dokumentów. Obniżenie opłaty nie jest przy tym możliwe po wniesieniu sprawy do sądu. Przedmiotowa Uchwała, jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, jest elementem treści stosunku prawnego łączącego pasażera z przewoźnikiem i organizatorem przewozu. Wyznacza zatem prawa i obowiązki obu stron, w tym właśnie zasady naliczania opłat dodatkowych. Paragraf 3 ust. 5 cytowanej Uchwały uzależnia obniżenie opłaty od zaistnienia wypadku losowego lub sytuacji materialnej pasażera. Co istotne uchwała nie daje jednak uprawnienia organizatorowi ani przewoźnikowi do wyrażenia warunkowej zgody na obniżenie opłaty dodatkowej. Innymi słowy, jeżeli dochodzi do obniżenia opłaty dodatkowej, to obniżenie to jest definitywne. Żaden przepis Uchwały nie daje podstaw do cofnięcia tego obniżenia lub obwarowania go dodatkowymi warunkami lub terminem. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie jeszcze przed wniesieniem pozwu w stosunku do pozwanego doszło do obniżenia opłaty dodatkowej do kwoty 122,80 zł z zastrzeżeniem, że zgoda ta udzielana jest pod warunkiem rozwiązującym spełnienia świadczenia w określonym terminie (okoliczność podniesiona w sprzeciwie i niezaprzeczona przez stronę powodową). Cytowana Uchwała nie pozwala jednak na wprowadzanie takich dodatkowych warunków. Tym samym obniżona opłata nie może być ponownie podwyższona. Jeżeli strona powodowa na podstawie wskazanej Uchwały obniżyła pozwanemu opłatę dodatkową do 122,80 zł (czemu nie przeczyła), to nie może żądać jej obecnie w wyższej wysokości. Żądanie takie sprzeczne jest bowiem z treścią wiążącego strony stosunku prawnego uregulowanego Uchwałą LXI/1131/2013 Rady Miasta R. i złożonego przez stronę powodową oświadczenia o obniżeniu opłaty. Skoro pozwany zapłacił 130 zł, to tym samym zaspokoił dochodzone pozwem roszczenie z tytułu opłaty dodatkowej (122,80 zł), kosztów wezwania (4,20 zł) i opłaty za przejazd (3,00 zł). Strona powodowa nie może domagać się od pozwanego spełnienia świadczenia, do którego ten nie jest zobowiązany albowiem nie wynika ono z wiążącej strony umowy, a powód nie wskazuje innej niż umowna podstawy swojego roszczenia (art. 353 § 1 k.c.). Nie ma przy tym zupełnie znaczenia podnoszona w apelacji kwestia sposobu liczenia terminu w jakim pozwany otrzymał oświadczenie o obniżeniu opłaty. Niewątpliwie bowiem oświadczenie to dotarło do pozwanego przed wniesieniem pozwu i definitywnie ukształtowało stosunek prawny wiążący strony w ten sposób, że pozwany z tytułu opłaty dodatkowej zobowiązany był do zapłaty 122,40 zł. Zastrzeżenie, że obniżenie to następuje jedynie pod warunkiem zapłaty w określonym terminie jako sprzeczne z cytowaną uchwałą nie może wywołać skutków. Zgodnie bowiem z art. 34a ust. 2 prawa przewozowego w odniesieniu do gminnego, regularnego przewozu osób, przepisy dotyczące sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych pobieranych w razie braku odpowiedniego dokumentu przewozu określa rada gminy. Przepisy te mają zatem charakter prawa lokalnego (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP). Warunek rozwiązujący niezgodny z tymi przepisami uważany być musi po myśli art. 94 k.c. za niezastrzeżony. Przed wniesieniem pozwu pozwany uiszczył należności wynikające z oświadczenia strony powodowej o obniżeniu opłaty dodatkowej (daty płatności również powód nie zaprzeczył). W konsekwencji powództwo musiało zostać oddalone, co wiązało się z uwzględnieniem apelacji i zmianą zaskarżonego wyroku na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c.

Wobec uwzględnienia apelacji strona powodowa, jako przegrywająca sprawę zobowiązana jest na zasadzie art. 98 k.p.c. w wz. z art. 391 § 1 k.p.c. do zwrotu pozwanemu kwoty 30 zł uiszczonych opłat od apelacji.